Írta: Benedek Csaba
2016. szeptember 30. péntek, 10:35 - Módosítás: 2020. április 06. hétfő, 12:54

Október 01. Lisieux-i Szent Teréz

Született Alençon-ban, 1873. január 2-án, meghalt Lisieux-ben, 1897. szeptember 30-án.

Teréz 1873. január 2-án született Martin Lajos József Szaniszló és Guérin Mária Azélia kilencedik gyermekeként. Két nappal később Mária Franciska Terézia névre keresztelték. Négy éves volt, amikor meghalt az édesanyja, ezért az apa öt lányával - négy fia egészen kicsi korban meghalt - átköltözött Lisieux-be, ott élt a sógora, Guérin Izidor gyógyszerész a családjával.

Teréz 1881 októberében kezdett iskolába járni a bencés apácákhoz. 1883. március 25-én súlyosan megbetegedett, de pünkösd napján a Szűzanya megjelent neki, rámosolygott és meggyógyította. 1884. május 8-án áldozott először, és kérte az Urat, hogy vegye el a szabadságát, hogy *,,egy lehessen az isteni erővel"*. Annak ellenére, hogy a Szent Jakab plébániához tartoztak, édesapjával minden reggel a székesegyházba, a Mária-kápolnába mentek misére. Elsőáldozásának évfordulójától közel másfél évig súlyos lelkiismereti kétségek kínozták, melyektől 1886 októberében szabadult meg.

Szerzetesi hivatást érzett - erről már két éves korában tanúságot tett -, és a kolostori élet utáni vágyát csak fokozta két idősebb nővérének, Paulinának és Máriának a Kármelbe történt belépése.

1886 karácsonyán tért meg. Felfogta, hogy Isten a felebaráti szeretetre hívja őt. További elmélyülését hozta a következő esztendőben az a meghívás, amelyet a Megfeszítettől kapott, aki arra hívta, hogy rajta keresztül akarja megváltó vérét kiárasztani a lelkekre. Teréz ettől kezdve többször mondogatta lelkivezetőjének, pater Pichonnak: *,,Nekem az a mennyország, hogy jót tehetek a földön!"* Ez év májusában engedélyezte a gyóntatója, hogy hetenként négyszer áldozzon, majd egy hónappal később egy ötödik áldozás lehetőségét is megadta azzal, hogy a héten előforduló ünnep nem számított a négy áldozás közé.

1887 pünkösdjének napján édesapja megadta a beleegyezését, hogy Teréz belépjen a Kármelbe. Ezután talált rá Teréz erre a mondatra Arminjon könyvében: *,,A jutalmazó Isten hív:*

most rajtam a sor."

Júliusban imádkozott egy halálra ítélt gyilkos, Pranzini megtéréséért, s amikor imádsága meghallgatásra talált, *,,növekedett benne a vágy, hogy napról napra lelkeket mentsen"*.

1888. május 9-én Teréz átléphette a lisieux-i Kármel kapuját, azért hogy *,,lelkeket mentsen, és elsősorban a papokért imádkozzék"*
. Belépése napjának estéjén a priorának a Krisztus követéséből idézett egy sort:
,,Jézus Krisztust mindennél jobban kell szeretnünk."
Ettől a naptól elfoglaltsága a következő volt: hat és fél óra zsolozsma és elmélkedés, öt óra munka, két óra közös foglalkozás, ugyancsak két óra egyéni foglalkozás, fél óra oktatás a novíciák mesternőjétől, összesen egy és háromnegyed óra étkezési idő és hat-hét óra éjszakai pihenés.

Az első öt esztendőben Teréz sokat szenvedett a magánytól. Annak ellenére, hogy a gyóntatója megnyugtatta: mentes a halálos bűntől, sokat küszködött a lelki szárazsággal és az egyedülléttel, melyek lehetetlenné tették számára, hogy másokkal közelebbi kapcsolatot építsen ki. Teréz azonban minden szenvedést természetfeletti örömmel fogadott. Az Úr ugyanis értésére adta, hogy csak a kereszt által akar lelkeket adni neki.

A kármelitáknál általános szokás szerint 1889. január 10-én nevéhez megkapta *,,a Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett"*
rendi nevet. A szerzetesi ruhát ekkor öltötte magára. 1890. szeptember 8-án kelt, kézzel írott fogadalmi formulájában Jézustól a szív és a test vértanúságát kérte, s azt, hogy az Úr tanítsa meg rá, mit jelent az Ő menyasszonyának lenni.

A következő év hozta meg számára pater Alexis Prou felszabadító segítségét. Ugyanebben az évben meghalt a Szent Teréziáról nevezett Genovéva nővér. A kolostorban veszedelmes járvány is kitört, ami több nővér halálát okozta, s ez alkalmat adott Teréznek arra, hogy megmutassa bátor odaadását. Mindezek végeztével engedélyt kapott a mindennapi áldozásra.

1893. február 20-án megválasztották priorának a Jézusról nevezett Agnes nővért, aki Terézt mindjárt kinevezte második újoncmesternőnek. Teréz e tevékenysége során fedezte fel, hogy a lelki gyermekség mennyire hatékony törvény a természetfeletti életben.

Még februárban kezdett verseket írni. Az év végére készült el a Jeanne d'Arc küldetése című drámával, amelyet a következő év januárjában a kolostorban elő is adtak a nővérek. Amikor Teréz édesapja ebben az évben meghalt, szeretett nővére, Céline is belépett a Kármelba.

1895 januárjában nővérei kérésére és a prióra parancsára elkezdte írni gyermekkora emlékeit. Teréz 1896. január 20-án adta át feljegyzései kéziratát a priórának. Ez a munka az Egy lélek története c. könyv első nyolc fejezetét tartalmazza. Nagypéntek éjszakáján Teréz először köpött vért. Nem sokkal utána félelmetes kísértések támadták meg a hite és a reménye kérdéseiben, és e kísértések egészen a haláláig gyötörték.

Egy lelkigyakorlat elején 1896-ban fedezte fel különleges hivatását: *,,Az én hivatásom a szeretet!"* Ebből eredően határozta meg az Egyházon belüli helyzetét:
,,az Egyház, az én Anyám szívében én akarok lenni a szeretet!"

1897. április 6-tól a prióra összegyűjtötte Teréz különböző mondásait. 1926-ban ez a gyűjtemény *Az utolsó szavak* címmel jelent meg. Teréz június 2-ától folytatta a visszaemlékezéseit, s ezekből állt össze az *Egy lélek történeté*nek kilencedik és tizedik fejezete. Július nyolcadikán költözött be a betegszobába, s a hónap végén felvette a betegek kenetét. Augusztus 19-én másodszor is megkapta a szent kenet szentségét, és szeptember 30-án ezekkel a szavakkal halt meg:
,,Istenem, szeretlek!"

Terézt 1923-ban boldoggá, 1925-ben szentté avatták. Ugyanebben az évben, december 14-én a missziók főpatrónájává nyilvánította a pápa, 1944-ben pedig Franciaország második patrónája lett.

Teréz életszentségének és teológiai tanításának jelentőségét sajnos állandóan leegyszerűsítjük a ,,lelki gyermekség" formulára. Sokkal inkább középpontja életének az Úr Jézus iránti szeretet, amely mindent felülmúl, és olyan fokot ér el benne, hogy úgy akarja Jézust szeretni, *,,ahogyan még senki nem szerette Őt". ,,Egyedül Őt akarja megtalálni"*, és nem akar soha semmi olyat tenni, amivel megszomorítaná; inkább meghalni akar, mint hogy a legkisebb szándékos hibát is elkövesse. Ez a szenvedélyes és kizárólagos menyasszonyi szeretet vezette rá a vértanúság és a lelkek utáni szomjúságra. Ezzel a szeretettel viselt el mindent, a

próbatételeket is. Tudatára ébredt, hogy a ,,testvéri szeretet" itt a földön minden, s hogy Istent csak abban a mértékben szerethetjük, amilyen mértékben a felebaráti szeretetet gyakoroljuk. Teréz teljesen elszánta magát arra, hogy ezután minden embertestvért úgy fog szeretni, ahogyan Jézus szereti őket. Így fogadja a hitet támadó kísértéseket is, mondván, hogy így kerül olyan állapotba, hogy
,,helyet foglalhat a bűnösök asztalánál"
.

Teréz misztikájában a Szentlélek irányítása alatt a teológiai erények tiszta természetfeletti valósága diadalmaskodott. Alapjában a remény izzik abban a tökéletes önátadásban, amelyet állandóan megvalósít a szeretet, és mindez a hitből fakad. Erre gondol Teréz *,,a lelki gyermekség kis útjával"*
: az Egyház szíve-közepébe és az Evangélium magvába törekszik.

Ünnepét két évvel szentté avatása után, 1927-ben vették fel a római naptárba, október 3-ra, 1969-ben október 1-re, a halálához legközelebbi szabad napra helyezték át.

Lisieux-i Terézt a Nagynak nevezett Avilai Teréztől (október 15.) megkülönböztetésül nálunk mindenki Kis Teréznek hívja. De erről a kicsiségről mondta az Úr Jézus, hogy a mennyek országában a nagyság mércéje.

Ez a kicsi Teréz úgy akarta szeretni Jézust, *,,ahogy még soha nem szerették"*, s úgy bízta rá magát Isten kezére, mint egy labda. Életéről nem sok külső esemény árulkodik. Amit róla tudunk, majdnem kizárólag az
Egy lélek történetéből
, személyes följegyzéseiből és nővértársai tanúságtételéből ismerjük.

Már három éves korában megmutatkozott, hogy nem mindennapos lélek lakik benne, mert ennyi idős volt, amikor megfogalmazta a jeligét: *,,Semmit meg nem tagadni Jézustól!"* Volt egy rózsafüzér-szerű lánca, amelyen a kisgyermek számlálta napi kis áldozatait, és esténként édesanyja elé vitte, hogy vizsgálja felül. A szeretet megnyilvánulásai közé sorolta már ekkor, hogy nem panaszkodik, ha elvesznek tőle valamit.

Elsődleges hivatásának ismerte fel, hogy a bűnösök életéért -- akiket gyermekeinek nevezett

-- engesztelő áldozatként harcoljon.

Teréz, akinek lelke úgy bontakozott ki, mint egy bimbó, és nem akart mást, csak *,,kis, fehér virágként'* illatozni az Üdvözítő kedvére, hamar kinyílott, és az első vérköpés után már hervadni is kezdett. Sokáig vonakodott attól, hogy a betegszobára menjen, mert nem akarta az ott lévőket zavarni a köhögésével. Végül aztán már áldozni sem tudott, és a lelkében is sötétség támadt - ez volt a gonosz ellenség utolsó támadása. A feszületet azonban szorosan átkulcsolva tartotta, s mikor egy alkalommal rózsát hoztak neki, sziromról sziromra bontva a virágot, a szirmokat az Úr sebeire tette.
,,Istenem, szeretlek!"
- volt az utolsó szava. Utolsó pillantását Mária képére vetette, és úgy hanyatlott vissza a párnájára, mint egy áldozati bárány.

Erről a pillanatról jövendölte: *,,A küldetésem csak most kezdődik. Az a küldetésem, hogy másokat megtanítsak arra, hogyan szeressék Istent..., hogy megmutassam a lelkeknek az én kis utamat. A Jóisten mindent meg fog tenni, amit akarok, hiszen én soha semmit nem tettem az Ő akarata ellenére. Igen, én rózsaesőt fogok hullatni az emberekre!"*

Az ő nevére szentelték a Rákoshegyi Plébániatemplomot.

Irodalom:

http://www.katolikus.hu/szentek/1001.html

http://www.rakosmente.hu/Rakosmente/Latnivalok/lisieux_i_szent_terez.aspx

http://www.karmelitakolostor.hu/szentjeink/kis-szent-terez/

Haláláról:

http://metropolita.hu/2014/10/02/a-gyermek-jezusrol-es-a-szent-arcrol-nevezett-lisieux-i-szent-terez-halala/

Cellája:

http://metropolita.hu/2014/06/21/kis-szent-terez-cellaja/